

bertil; men jeg finder det atter raadeligt at fremhæve, at jeg paa ingen Maade kan være fornøjet med det ringe Antal Batailloner ved Fodfolket, som Lovforslaget i den Form, det nu har, nøies med. Jeg mener, at vi absolut maa møde et fjendtligt Armeekorps med den samme eller helst en nogen overlegen Styrke; men kunne vi præstere det, tror jeg ogsaa, vi da have gjort Alt det, som med Nøielighed kan forlanges af os, og vi have da gjort det Samme, som altid tidligere har været ønsket. Hvad Nytteligheden angaar, troede den ærede Ordfører ligeledes at være i bedre Overensstemmelse med Landstinget end det oprindelige Lovforslag, idet den ærede Ordførers Mindretal forlanger 16 Eskadroner ligesom Landstinget tidligere, hvorimod der var forlangt 17 Eskadroner i Ministeriets Lovforslag. Jeg maa nu fremhæve, at af de 17 Eskadroner er den ene den Ordonanteskadron, vi ogsaa have for Dieblittet, og det er jo kun en Eskadron af ganske særlig Natur, som man dog altid vil ståe i Krigens Dieblit, altsaa oprette først i det sidste Dieblit, naar man ikke har den forveien; men at den allerede i Fredens Tid er tilstede, har man anset for en overordentlig Fordel og derfor ogsaa opført den. Kadrene til en saadan Ordonanteskadron have dog altid været tilstede i de tidligere Forslag. En mere væsentlig Uoverensstemmelse mellem Ministeriets og Landstingets Forslag er tilstede ved Fæstningsartilleriet; men den er dog ikke større end den Uoverensstemmelse, der er tilstede mellem Mindretallet og Landstinget. Ved Fæstningsartilleriet er der decideret større Overensstemmelse mellem Ministeriets og Landstingets Forslag end mellem Mindretallets og Landstingets ligesom ogsaa i Artilleriets hele øvrige Organisation. Naar jeg har afvejet fra Landstingets Forslag deri, at jeg har ønsket Forstærkingshæren udfordret af Operationshæren, har jeg allerede gjentagne Gange tidligere fremhævet Unsærligheden deraf, og jeg skal ikke opholde mig videre derved. Det er et Spørgsmaal, der ikke har nogen videre økonomisk Betydning, navnlig hvis man vil bortskære Regimentsinddelingen. Naar der har været Uoverensstemmelse tilstede med Hensyn til Udskrivningen, idet nemlig ikke det hele Antal Udskrevne, der skulle gaa til Fodfolket, fordeles til Bataillonerne, men at disse erholde et bestemt Antal Rekruter, har jeg ogsaa tidligere fremhævet, at det er kun flet af økonomiske Grunde; kunde det undgaaes, behøvede man ikke at tage disse økonomiske Hensyn, da var det naturligtvis bedre at uddanne hele Massen paa samme Maade. Den ærede Ordfører mente endvidere, at ogsaa med Hensyn til Hæsteholdet var der bedre Overensstemmelse mellem Mindretallet og Landstinget. Jeg tillader mig meget at betvivle dette. Den ærede Ordfører har uden Tvivl glemt, at der i Landstingets Forslag var bestemt, saavidt jeg husker, 40 Heste pr. Batteri ved Hæsteartilleriet.

— Den ærede Ordfører tog det meget fortrydeligt op, idetmindste maatte jeg opfatte det saaledes, at jeg i min Skrivelse til det ærede Udvalg havde sagt, „at Sagen fremmes helst ved hurtigst muligt at komme over til Landstinget, hvis Udtalelser ville være af stor Betydning for mig ved Afgjørelsen af, i hvilken Grad jeg vil kunne nærme mig de forskjellige Standpunkter, som ere komne frem ved Behandlingen i Folkethinget iaar, og som afvige saa meget fra det i Landstinget ved dets sidste Behandling af Sagen. — i 1876 — Vedtagne.“ Deri ligger ingenlunde, at jeg skulde staa saa overordentlig langt fra det Mindretals Anskuelse, men deri ligger uregelmæssigt, at der er et Mindretal tilstede i Udvalget, hvis Anskuelse staa langt fra mine og Landstingets. Jeg har i det Hele hidtil ikke udtalt mig om, at jeg ikke skulde kunne tiltræde Hærens Mindretallets Anskuelse. Altsaa hvis det skulde være Forudsætningen, som den ærede Ordfører er gaaet ud fra, beror det paa en Viltsfarelse. Hvor meget jeg vil kunne nærme mig til dette Mindretal, vil Tiden vise, men hvad jeg daaber ved dets Forslag, er, at det har anset det for det Vigtigste at tilveiebringe en Beparelse af 600,000 Kr. og ladet det gaa ud over Kadrene, som er det Vigtigste ved enhver Hærsordning. Anser man det for absolut nødvendigt at tilveiebringe Beparelse, hvad jeg forresten vilde beklage meget, vilde Hæren lide Mindre ved, at den tilveiebragtes paa anden Maade.

Jeg tror ikke, jeg behøver synderlig at imødegaa de andre ærede Ordførere, navnlig fordi disse igjen i Hovedsagen kun have udtalt sig om Forsvarsplanen og af den navnlig atter kun om Rigs-hævens Befæstning, som flet ikke foreligger. Jeg har ganske sikkert sagt i Udvalget — det antager jeg i alt Fald, siden den ene ærede Ordfører (Holstein-Ledeborg) fremsførte det —, at Alt laa parat til at kunne befæste Kjøbenhavn ved en Feltbefæstning, naar Nøden tvang dertil, altsaa naar Fjenden var her paa Den. Jeg tror, at, naar man ikke havde truffet disse Foranstaltninger, vilde Ministeren være meget ilde faren navnlig overfor det ærede Medlem for Leire (Holstein-Ledeborg), men de ærede Mindretals Ordførere synes endogsaa at antage, at en saadan Feltbefæstning, naar den engang var bleven anlagt, og man lod den staa, kunde med Tiden, efter som den ældedes, vove til at blive en permanent Befæstning. Det er naturligtvis kun deres Mangel paa fortifikatoriske Kundskaber, der har bevirket dette. Jeg kan i saa Henseende fuldstændig berolige det høie Thing, thi naar Feltbefæstningen i det givne Moment ikke mere er til nogen Nytte, er det Første, man vil gjøre, at sløise den. Den ærede Ordfører for sig selv, for det mindste Mindretal (Kjer), forlangte, at der skulde forelægges en Forsvarsplan igjen; men en saadan foreligger jo virkelig, og den har jo været saa ofte omtalt og diskuteret her i Thinget, at nu atter at vilde forelægge en ny For-